

BENEDEK MIKLÓS

fél hét. lassan megvirrad

korai ébredés
egy egyedül töltött
egy újabb egyedül töltött
éjszaka után
majd a kihalt utcák
időnként felhangzó kutyaugatás
mintegy intró
a továbbiakhoz
amikor arra gondolsz
csak verset

NE!
NE!
NE!

hanyatt dőlve néztem ahogy telik
gondtalannak tűnt
boldog kilencvenes évek
hisz nyolcvannégyben születtem
akárha orwell
de ez csak véletlen
kilencvenhétben
versben vesztettem el a szüzességem
és verssel
csakis verssel
azóta is
hetente legalább egyszer

közben
és azóta se
nem írtam ötvenhatról
(kellett volna)
hatvanhétről sem sikerült
hatvannyolcraól sem
hatvankilencről szintén
gondolj amire akarsz

a vers csupán játszik
kenderkötelet nyakamon
légyszart a papíron
alvó szeget a jéghideg homokban
vérző lábon forgó kastélyt
és csak dühöng e szarrágó bábel
testedet ráchel
a férgek rágcsálják el
persze csak ebben a versben
valójában férfiak
más férfiak
számodra is ismeretlen férfiak
használnak el
használják el

míg én a verset
e torzszülöttet álmodom
a kihalt
sötét vasútállomáson
testeddel együtt álmodom
a vonat fényei
már tíz perce csak közelednek
erősödik a fény
de még hangját nem hallani
ó, hülye bácskai síkság
erről tájverset?
na ne vicceljünk már

csak én szállok fel
ketten le
fél hét
megyek a duna utcába
boldog voltam a duna utcában?
talán soha nem láttam
mint ahogy a rue de rivolit sem
pedig ott is boldog voltam
lehettem volna
ha egy vers nem visz velencébe
ebbe a koszfészekbe
ahol idiótán vigyorognak
vagy legalább valami giccses félmélységbe

ahonnan nincs kiút
ami csak arra jó hogy szökni tudjak
szökni előled
szökni a gondolatod elől
na tessék!
már ez sem megy!
már itt is megjelentél
ezért nem éri meg
el kellene dobni az egészet
és csak rád gondolni
ebben az évtizedben csak rád gondolni
semmi másra
senki másra

de még mindig fél hét van
a nap még sehol
a jegyet kérik tőlem
a vonatban veszem meg
így drágább
és már megint
drágám
erről a hülye szóról
megint csak te

nyald ki a szívem

vagy talán csak anna
a petőfi brigád utcából
aki egyedül járja a bárkat
minden este
és már nem is köszön
csak biccent
megint hánynia kell
ilyenkor szerettem
kellettem neki hogy a haját fogjam
most már erre sem
csak arra hogy elforduljon

a fűtés maximumon
vetkőzöm
az ablakot is kinyitom

vörös csík az ég alján
malom meg templomok a távolban
más semmi
meg egy rakás cementes zsák
egy falu fényei a völgyben
félig már alattam
ahogy csak itt
és csakis sötétben
míg hátul a vörös csík az ég alján

és andrea
ahogy hanyattfeküdt
a szoborparkban
két bronz között
mondtuk
és neveltünk
magunkon
én legalábbis kettőnkön
és főleg magamon
mind a mai napig
mert akkor még itt volt
a kezem alatt volt
továbblépett
átlépett rajtam
én ugyanaz maradtam
csak egy fokkal még halkabban

tömeg száll fel
tele a kabin
a hőség kibírhatatlan
a folyosón cigiznek
jó lenne ha én is
de csak összehúzódva
a legbelső ülésen
olvasnék de túl hangosak
alázatosan köszönnék
a füstölgő trágyaszekerek

mielőtt leszálnék
megcsap egy régi reggel illata
mindig együtt reggeliztünk

Tiffany kávét hozott
amit a hófehér lepedőre öntöttem
ő ráült
és nevetett mindig nevetett
és a párnával ütötte a fejemet
mindig a párnával ütötte a fejemet
és ettől én is nevettem
vele mindig nevettem
talán éppen ezért
versben soha nem említettem
most is csak véletlenül
ahogy az illat

fél hét
megvirradt
leszálok a vonatról
lábam alatt a duna utca betonja
de körülöttem sehol egy ház
talán boldog voltam
és néha csak ez bánt
mikor verset
vagy valami hasonlót
persze csak szárazon